

Čís. 1896.

**Třaskaviny (zákon ze dne 27. května 1885, čís. 134 ř. zák.).
Jsou zápalky naplněné prachem předmětem státního monopolu?**

(Rozh. ze dne 13. února 1925, Zm II 550/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 26. září 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 3 zákona ze dne 27. května 1885, čís. 134 ř. zák. a přestupkem §u 335 tr. zák., zrušil však podle §u 290 tr. ř. rozsudek soudu první stolice ve výroku, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 3 zákona ze dne 27. května 1885, čís. 134 ř. zák. jako zmatečný, a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení opětně projednal a rozsoudil, mimo jiné z těchto

důvodů:

Rozsudek soudu první stolice jest stížen zmatkem, stížností neuplatňovaným. Podle posledního odstavce §u 1 zákona o třaskavinách ze 27. května 1885, čís. 134 ř. zák. nevztahuje se ustanovení prvního odstavce tohoto §u a důsledkem toho nevztahují se ani trestní normy §u 2 a §u 3 téhož zák. na třaskaviny stát. monopolu. Tento monopol byl zaveden, přesněji znovu upraven zákonem ze dne 15. července 1919, čís. 414 Sb. z. a n., podle jehož §u 1 předmětem monopolu výbušných látek jsou látky, které budou za ně nařízením prohlášeny. Tato prohlášení stalo se vládními nařízeními ze dne 8. listopadu 1920, čís. 615 a ze dne 30. května 1922, čís. 166 Sb. z. a n. a případnými dalšími nařízeními, na něž poukazuje bod 8. odstavce druhý nařízení čís. 615/20. Těmito nařízeními byl rozsah ustanovení §§ů 1 až 3 zákona čís. 134/1885 sůžen a omezen na ony látky výbušné, jež nejsou ani podle zmíněných vládních nařízení předmětem monopolu. Tomuto závěru není na závalu ustanovení §u 10 vládního nařízení čís. 615/20, že dosavadní předpisy bezpečnostní, týkající se látek výbušných, zůstávají v platnosti, pokud neodporují ustanovením zákona čís. 414/19. Neboť, nehledíc k tomu, že obdobné ustanovení nebylo pojato do zákona čís. 414/19, není zákon čís. 134 z r. 1885 pouhým předpisem bezpečnostním. Vždyť jest v nadpisu označen jako zákon o opatřeních proti obecně nebezpečnému užívání třaskavin a obecně nebezpečnému zacházení s nimi, a poukazuje sám v druhém odstavci §u 2 na řádně vyhlášené policejní předpisy bezpečnostní o takových třaskavinách, na něž se vztahuje ustanovení §u 1 odstavce první. Ustanovení §u 10 vládního nařízení čís. 615/20 zachovává tudíž v platnosti toliko ministerská nařízení ze dne 4. srpna 1885, čís. 135 ř. zák. a další předpisy v něm citované, jakož i ministerská nařízení z 19. května 1899, čís. 95 a 96 ř. zák. Jelikož pak zákon čís. 414/1919 a vládní nařízení č. 615/1920 nabyly účinností 1. ledna 1921 a vládní nařízení čís. 166/22 dne 8. června 1922, tudíž před vynesením napačeného rozsudku, bylo povinností nalézacího soudu, by zjistil, zda zápalky naplněné prachem a obžalovaným přechovávané jsou výbušnou

látkou, která není předmětem státního monopolu, a zda na ni důvodně se vztahují předpisy §u 1 až 3 zákona čís. 134/1885. Podřadil-li nalézací soud, toho nezjistiv, skutek obžalovaného pod ustanovení §u 3 zákona čís. 134/1885, uvažoval o skutku s hlediska zákona, který se po případě k němu nevztahuje, a dopustil se zmatečnosti podle čís. 10 §u 281 tr. ř. Takto bylo trestního zákona nesprávně užito na újmu obžalovaného. Proto bylo podle §u 290 tr. ř. zrušovacím soudu z úřední povinnosti postupovati tak, jako kdyby doličený důvod zmatečnosti byl býval uplatňován.

Čís. 1897.

Jest zločinem podle §u 153 tr. zák. a nikoliv pouhou urážkou skutkem ve smyslu §u 312 tr. zák., bylo-li jí přivedeno tělesné poškození veřejného úředníka, vykonávajícího své povolání.

Ke skutkové podstatě §u 153 tr. zák. stačí dolus indirectus.

(Rozh. ze dne 13. února 1925, Zm II 612/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 4. prosince 1924, jímž byla obžalovaná uznána vinnou přestupkem §u 312 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu své stolice, by jí znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Nalézací soud spatřuje skutkovou podstatu přestupku §u 312 tr. zák., spáchaného urážkou skutkem, v tom, že obžalovaná, když byla odváděna od hlavního přeličení, udeřila odvádějícího ji dozorce vězňů kusem masa, v němž byla kost, po ruce tak, že mu způsobila lehké poranění na ruce. Právní posuzování činu jako zločinu podle §u 153 tr. zák. odmítá soud nalézací, poněvadž nenabyl přesvědčení, že obžalovaná úmyslně ono lehké poranění úřední osobě ve výkonu služby se nacházející způsobila, totiž, že když uhodila ho kusem sama, které samo o sobě je měkké, neměla úmyslu, by ho poranila tímto masem. Masem samým prý se poranění nezpůsobuje, a že by byla obžalovaná věděla, že v mase jest kůstka a úmyslně touto kůstkou dozorce udeřila, by ho poranila, není prý ničím dokázáno; úmysl, lehké poranění osobě v §u 153 tr. zák. jmenované způsobiti, jest prý podstatnou známkou skutkové povahy zločinu podle §u 153 tr. zák. Právem napadá zmateční stížnost, dovolávajíc se zmatku čís. 10 §u 281 tr. ř. názor, zračící se v těchto důvodech, že skutková povaha §u 153 tr. zák. vyžaduje po stránce subjektivní přímý úmysl pachatelův, poranění způsobiti. Citovaná stať zákona ovšem používá slova »úmyslně«, neoznačuje však blíže druh tohoto úmyslu, kdežto ustanovení §u 152 tr. zák., k němuž jest § 153 tr. zák. přiřaděn, mluví o nepřátelském úmyslu«. Než rozdíl mezi oběma paragrafy nelze, jak ze srovnání jich plyne, shledávati v různosti úmyslu, nýbrž v tom, že § 152 tr. zák. klade váhu na objektivní povahu poškození, kdežto § 153 tr. zák. staví v popředí poměr poškozeného k pacha-